

Nyíró Ágnes, gépészmérnök 1956-1960

1956. szeptember. Középiskolás lettem. Annak ellenére, hogy a jelesen végzett általános iskolából az igazgató (Úr?) nem javasolt továbbtanulásra. Miért? Mert az édesapám magyar királyi repülő százados volt, és az édesanyám nemesi származású. Ergo: én a nép ellenségének a gyermeke vagyok.

Nos, ez elmúlt, a gépipari technikum igazgatója, (Dr. Gyálmós János) csak jó eredményt várt el.

A felvételi: Helga barátnőmmel mentünk vizsgázni.

Jól sikerült, csak a matek! Elrontottuk!

Volt egy fiatal, kedves tanár, aki nem segített a megoldásban, de újra íratta velünk a példákat. Most már jobban odafigyelve, rendben megoldottuk a feladatokat. Köszönöm Tanár Úr!

A technikum tanulói zömmel fiúk voltak. Egy – két lány volt, nálunk idősebb. A mi évfolyamunkban 15-en voltunk lányok. Ahogyan visszaemlékszem, lubickoltunk a népszerűségben. Első évben még elég jól tanultam, de egyre rosszabbak lettek az eredményeim. Később meg is bántam ezt.

Alig kezdtük el az első osztályt, októberben kitört a forradalom. Emlékszem, én a kollégiumban pingpongoztam, amikor dörömböltek a nagykapun, és a Pestről jött fiatalok kérték az igazgatót, engedje ki a fiatalokat. A kapu zárva maradt, de hogy én miként kerültem haza, Verőcére, már nem emlékszem.

Mivel a fiúk nem mehettek ki az utcára, egyik osztálytársam szüleihez írt levelét én vittem el feladni.

Azóta is nagyra értékelte ezt, mivel én a „szocializmus ellenségének” a gyermeke voltam, Ő meg már 15 évesen is a szüleivel együtt az akkori rendszer híve volt.

Részemről csak egy szívességet tettem, a politikához semmi köze nem volt.

Ezután egy darabig nem jártunk iskolába. Otthon hallgattuk a híreket, és küldtük autókkal az ételmezt Pestre a forradalmároknak.

A forradalmat leverték, újra a szocializmust építettük. (?)

Hárman barátnők: Helga – Ági – Csilla, mi voltunk a GaGiLa - trió. Csillával egy osztályba jártunk, a C-be. Helga A osztályos volt. Másodikban az akkori történelem tanárunk valamiért ránk szállt, és azt mondta: „Ha nem ez a rendszer volna, Ti nem tanulhatnátok itt!” Ezen majdnem nevtünk a Csillával, mert az Ő édesapja is katonatiszt volt a háború előtt.

A gyakorlati napokon sokszor felmentünk az épület tetejére, persze lapos tető volt. A tanári szobák pont szemben voltak, így azután behivattak az igazgatói szobába. Na, mit fogtok kapni, drukoltak a társaink. Nekünk csak egy ki ejnye – ejnyében volt részünk. Úgy látszik, kedveltek minket a tanáraink, de biztos, hogy megérdemeltük?

Különösen Berci bácsinak voltunk a kedvencei (Kuthi Albert). Ő tanította a németet, ami az orosz helyett került be a tantervbe, 1956-ban, majd újra az orosz nyelv lett a kötelező. Berci bácsi szeretett fotózni, így a mi kis „triókat” is többször lefényképezte. Ma is kedves képeim közé tartoznak ezek a képek. Pl. egy samaras kordén vidámkodunk az iskola kapuja előtt, stb.

Reggel, főleg, ha dolgozatírás fenyegetett, siettünk a Bazilikába egy kis Isteni segítségért, délután pedig KISZ-gyűlésre mentünk.

Mindenki tudta, hogy nem vagyunk igazi Kiszések, de így is jók voltunk. Ez is az iskolai élethez tartozott, ezért írom le.

Talán már harmadikosok voltunk, amikor indult egy motorkerékpár – tanfolyam. Én ugyan nem tudtam hivatalosan beiratkozni, de köszönhetően a tanárok engedékenységének, sokat

motorozhattam az udvaron. Persze élveztem, a fiúk drukkolását, akik a kollégium ablakából néztek.

Szintén harmadikosok lehettünk, és heti egy nap műhelygyakorlat volt. Helga, mivel másik osztályba járt, nem egy napon volt velünk műhelyes. Én óra közben átmentem hozzá, és beszélgetés közben átnyúlt az esztergagép fölé, ami elkapta a ruhája ujját. Szerencse, hogy volt lélekjelenlétünk hirtelen leállítani a gépet.

Az iskolában tanultam meg táncolni, rokizni.

Az osztályunk az emeleten, a sarokban volt. Egy fiú kiállt az ajtóba (figyelni), bent Kala (Mészáros Kálmán) dobolt egy szék hátulján, és én meg valakivel táncoltam. Jó emlékek.

A gépelem tanárunk nagyon elnéző volt, én meg buta fejjel ezt kihasználva nem tanultam rendesen. Nos, az eredmény az érettségim, bukás! Ősszel vizsgázhattam újra! Hosszú évekig (20-30) sokat álmodtam az iskolával. Kedves álmok voltak, kivéve, ha vizsgáznom kellett.

Az iskola után 17 évig műanyag és sajtoló szerszámszerkesztőként dolgoztam. Bizony az első évben nagyon hiányzott, és rengeteg utánjárást igényelt, a gépelem és technológiai tantárgyak alapos tudása.

Közben azért műanyagszerszám szerkesztésből felsőfokú végzettséget szereztem.

17 év után kiléptem a tervezőirodából és bedolgozó lettem. 19 évig dolgoztam gépekkel, szerszámokkal, tehát mindvégig a gépészet határozta meg a munkámban eltöltött éveimet.

55 évesen nyugdíjba mentem, de azóta is dolgozom a fiatalabbik lányom vállalkozásában.

14 éve vezetek egy Nyugdíjas Klubot, és részt veszek a közösségünk társadalmi életében. Szívesen foglalkozom emberekkel, örülök, hogy számon tartanak az önkormányzatnál, mint olyan embert, aki munkát vállal a civilek érdekében.

Tanulság a 67 évemből?

Szívesen és szeretettel emlékszem vissza a középiskolai évekre, a tanáraimra.

Én csak a szépre emlékszem, mert mindig szeretettel és tisztelettel fordultam az emberek felé, és úgy érzem, hogy ezt viszonozták is.